технічних та інших заходів із залучення інвестицій у міста. У цільових комплексних програмах може бути відбита система програмних заходів, наприклад створення бізнес-карти, яка містить інформацію про діловий потенціал міста.

Головним в процесі здійснення муніципальних інвестиційних проектів є створення необхідних умов для їх реалізації. Для досягнення стратегічної мети щодо створення сприятливих умов для успішної реалізації муніципальних інвестиційних проектів слід здійснити такі заходи [2, с.116]:

1)розбудова внутрішніх можливостей міст з метою активізації місцевого економічного розвитку через залучення зовнішніх інвестицій: проведення інвентаризації та підготовка каталогу об'єктів, потенційно привабливих для інвестора; завершення інвентаризації землі та створення реєстру вільних земельних ділянок; розвиток муніципальної інфраструктури;

2)підвищення інституційної спроможності міст в залученні інвестицій: розробка та впровадження окремої інвестиційної політики залучення прямих іноземних інвестицій до міст; розробка адміністративної процедури з обслуговування інвестора; організація системи підготовки та перепідготовки спеціалістів міста з інвестиційного менеджменту;

3)розробка ефективної системи маркетингу інвестиційних можливостей міста: розробка плану активного маркетингу міста; налагодження та підтримка контактів та співпраці з професійними національними та іноземними агентствами та іншими організаціями, які представляють інтереси інвесторів чи співпрацюють з ними; розробка сучасних інформаційних продуктів для інвесторів.

Отже, сьогодні стало очевидним, що макроекономічне регулювання вичерпало себе, і на шляху реалізації лише фіскального інструментарію важко одержати досягнення економічного зростання. На попередньому етапі ці інструменти були ефективні, але тепер державне управління повинне зміщатися убік муніципальних програм і політик, зокрема муніципальної інвестиційної політики. Сутність такої політики полягає в тому, що місцева влада не просто створює умови для реалізації інвестиційних проектів, а в тім, що визначаються пріоритетні напрями інвестиційного розвитку, що підтримуються цільовим методом.

Література

1. Ипатов Ю. М. Региональные инвестиционные проекты в Рыночной экономике России / Ю. М. Ипатов, А. П. Родионов // Научные труды Северо-Западного института управления. – 2012. – №1. – Т. 3. – С. 79-85.

2. Бурдак І. Г. Створення сприятливих умов для залучення інвестицій в місті Кременчуці / І. Г. Бурдак, Т. А. Клімович, А. О. Поляруш // Нові технології: Науковий вісник КУЕІТУ. – 2009. – №1. – С. 110-117.

УДК 338.246:658.16.011.1

СТРАТЕГІЯ І ТАКТИКА АНТИКРИЗОВОГО ФІНАНСОВОГО ОЗДОРОВЛЕННЯ ВІТЧИЗНЯНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Капустіна А. − ст. 4 курсу, гр. Фвн-42
Науковий керівник – к.е.н., доцент Руденко В. В.
Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Сучасна економічна ситуація в Україні характеризується фінансовою нестабільністю, інфляцією, фазами спаду й депресії, які періодично чергуються, незначним зростанням обсягів виробництва тощо. В таких умовах господарська діяльність підприємств здійснюється під впливом різних кризових явищ. Загальна неплатоспроможність обмежує та робить нездійсненними або малоефективними будь-які дії із виведення суб'єктів господарювання із кризового стану. Тому, особливої актуальності в таких мовах набуває розробка підходів і механізмів фінансового оздоровлення для підприємств, головна мета яких − не ліквідація, а запобігання банкрутству і вихід з неплатоспроможного стану.

Основними напрямами фінансового оздоровлення підприємств в процесі антикризового управління є: реструктуризація бізнесу, державна підтримка, реструктуризація кредиторської заборгованості, інтеграція бізнесу, оздоровлення в процедурах банкрутства та ін. На цій основі можна виділити стратегії фінансового оздоровлення на підприємствах [1, с.37-38]:

1) стратегія фінансового оздоровлення за рахунок внутрішньої реструктуризації компанії;

2) стратегія фінансового оздоровлення за рахунок державної підтримки;

3) реструктуризація через банкрутство;

4) стратегія фінансового оздоровлення за рахунок інтеграції бізнесу.

У процесі реалізації стратегічних заходів фінансового оздоровлення виділяються два найбільш поширених види тактики, що дозволяють здолати кризову ситуацію. Перша із застосовуваних тактичних програм дістала назву захисна, оскільки вона ґрунтується на проведенні зберігаючих заходів, основою яких є скорочення усіх витрат, пов'язаних з виробництвом і збутом, структурою персоналу; а друга − поступальна, для якої характерне застосування не стільки оперативних, скільки перспективних заходів. В цьому випадку разом з економічними, ресурсозберігаючими заходами проводяться активний маркетинг, вивчення і завоювання ринків збуту, політика зростання цін, збільшення витрат на вдосконалення виробництва за рахунок його модернізації [2, с.114-115].

При виборі стратегічних й тактичних заходів фінансового оздоровлення на підприємстві необхідно отримати результати попередньої оцінки фінансового стану. Якщо підприємство має зовнішні ознаки

неспроможності, тоді необхідно застосувати методи оперативного оздоровлення. Для цього необхідно провести наступні заходи:

– вдосконалення платіжного календаря;

– регулювання рівня незавершеного виробництва;

– перетворення низькооборотних активів у високооборотні;

– переоформлення короткострокової заборгованості в довгострокову;

– проведення інших оперативних заходів.

У разі виявлення ознак неефективності внутрішнього менеджменту підприємства необхідно розробити низку локальних заходів, що дозволяють забезпечити стійкий фінансовий стан в середньостроковій перспективі. Для цієї мети можуть бути рекомендовані наступні заходи:

– виявлення шляхів призупинення штрафних санкцій за прострочену кредиторську заборгованість;

– забезпечення достатності фінансових ресурсів для покриття знову виникаючих поточних зобов'язань;

– поступове погашення старих боргів.

В умовах кризової фінансової ситуації на підприємстві реалізація вищезазначених стратегічних і тактичних заходів здійснюється поетапно. Виділяють три етапи можливої стабілізації фінансового стану організації [3, с.143-144]:

І етап − усунення неплатоспроможності. Сутність цього етапу стабілізаційної програми полягає в маневрі грошовими потоками для заповнення розриву між їх витрачанням і надходженням.

ІІ етап − відновлення фінансової стійкості. Сутність цього етапу стабілізаційної програми полягає в максимально швидкому і радикальному зниженні неефективних витрат, скорочення споживання фінансових ресурсів і збільшення позитивного потоку приросту власних фінансових ресурсів.

ІІІ етап − забезпечення фінансової стабільності. Сутність цього етапу стабілізаційної програми полягає в забезпеченні фінансової рівноваги в тривалому періоді, що можливо тільки при збільшенні грошового потоку від основної діяльності підприємства.

Таким чином, для ефективної діяльності підприємств антикризове фінансове управління має здійснюватися на стратегічній та тактичній основі. На вітчизняних підприємствах практика проведення заходів фінансового оздоровлення є вкрай необхідною та має базуватися на принципах, функціях та завданнях антикризового фінансового управління.

Література

1. Рычихина Н. С. Анализ стратегий финансового оздоровления отечественных и зарубежных компаний автомобильной промышленности / Н. С. Рычихина, А. А. Рябцова // Современные наукоемкие технологии. – 2010. – №1. – С. 37-41.

2. Гамзаева Г. Е. Антикризисное управление: сущность, цели и задачи / Г. Е. Гамзаева // Башкирский химический журнал. – 2007. – №2. – Т.14. – С. 113-115.

3. Коваленко О. Г. Антикризисное финансовое управление предприятием: этапы и меры возможной стабилизации / О. Г. Коваленко, А. А. Аюпов // Вестник Казанского технологического университета. – 2009. − №23. – С. 142-145

УДК 336.27 (477)

ДЕРЖАВНИЙ БОРГ ТА БОРГОВА БЕЗПЕКА КРАЇНИ

Біліченко А. − ст. 4 курсу, гр. Фвн-42

Науковий керівник – к.е.н., доцент Руденко В. В.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

В сучасних умовах формування і нагромадження внутрішнього та зовнішнього державного боргу є найважливішою складовою функціонування фінансової системи переважної більшості країн світу, інструментом макроекономічного регулювання та реалізації національної економічної стратегії, потужнім важелем інтеграції держави у світове господарське товариство. Тому ефективне управління державним боргом багато в чому зумовлюється чітким з'ясуванням можливих наслідків впливу державних запозичень на рівень економічної безпеки та забезпечення різних аспектів життєдіяльності держави, і становить неабиякий науковий інтерес.

Проблемам безпеки держави та пов'язаним із нею питанням присвячені праці вітчизняних та іноземних вчених, зокрема, О. Барановського, О. Василика, Т. Вахненко, А. Гальчинського, В. Гейця, О. Макарюк, Л. Омельченко, І. Суміної, Т. Чекушиної та інших. Однак на сьогодні залишається несформованим єдиний погляд щодо впливу державних запозичень на боргову безпеку країни та розробка напрямів її зниження.

Мета дослідження полягає у визначенні шляхів підвищення рівня боргової безпеки України на основі вивчення теоретичних та оцінки практичних аспектів існування державного боргу.

Державний борг є зручним засобом фінансування державних видатків особливо в ті періоди, коли податкові платежі відносно низькі (внаслідок зниження обсягів виробництва або зниження податкових ставок) або сам рівень бюджетних видатків відносно високий. Проте необхідно вказати на небезпеки використання державного боргу в якості інструменту фінансування бюджетних видатків.

По-перше, надмірні державні запозичення призводять до виникнення ефекту витіснення (crowding-out effect). Цей ефект полягає в заміщенні приватного попиту державним внаслідок збільшення державних запозичень, тобто приватний сектор витісняється державою з ринків (у тому числі з фінансового ринку). По-друге, використовуючи державний борг як інструмент фінансування бюджету, держава в реальності може не лише замістити боргом податкові надходження, але й перейти до зростання